

[Ivar Nørgaard.]

sandsynligvis bliver det. Det viser, hvor vanskeligt det er at oplyse på dette område. Når man så kort tid efter, at vi har fået et papir fra markedssekretariatet, fra dets chef, kan få at vide, at det ikke skal tages alt for højtideligt, så havde det været særlig godt, hvis vi havde fået den kommentar, samtidig med at vi havde fået oversættelsen.

Jeg er lidt ked af, at markedsministeren ikke besvarede det spørgsmål, jeg stillede vedrørende de fordelingspolitiske konsekvenser. Desværre forekom det mig, at markedsministerens seneste udredning nærmest antyder, at markedsministeren har opgivet at gøre modstand mod, at man i en fællesmarkedsordning blander sig i fordelingspolitikken. Markedsministeren sagde, at det jo er centralt, at vi kan have økonomisk vækst herhjemme, og det er det, vi får for at være medlem af dette fællesskab, og så nævnte markedsministeren, at der var sket sociale fremskridt i fællesmarkedslændene. Det, jeg spurgte om og fortsat gerne vil have svar på, er, om de bestemmelser, som fremgår af Wernerrapporten, om, at vi skal harmonisere beskatningen af renter og udbytter — det vil sige, vi kan ikke selvstændigt fastsætte beskatningsprocenter og beskatningsteknik eller progressivitet og meget andet for den form for indkomster, som normalt betegnes som profit — er disse bestemmelser noget, der er taget af bordet, eller ligger de stadig og truer. Når markedsministeren vidste, at vi ikke skulle have disse nye institutioner og organer, så kunne det være, markedsministeren også vidste noget om, hvorvidt dette særlige forslag stadig eksisterer eller er taget af bordet.

Det er rigtigt, som markedsministeren siger, at der selvfølgelig altid vil være tale om indskrænkninger i handlefriheden, når man indgår i et fællesskab med andre mennesker, fordi man må lave kompromiser for at blive enig. Men det forekommer ikke mig rimeligt, at man skal acceptere ordninger, hvorefter vi ikke kan føre selvstændig fordelingspolitik. Hvis vi har en bestemt økonomisk vækst, så må det være op til det enkelte land selv at afgøre, hvordan man fordeler den vækst på befolkningsgrupperne, og det forekommer altså mig, at Wernerrapportens forslag truer en sådan mulighed.

Markedsministeren vender tilbage til de

udmærkede planer om, at man vil lave rapporter og udsende dem til befolkningen, man vil lave pjecer. Det er meget vigtigt, det er vi alle enige om her i salen, at befolkningen bliver effektivt oplyst. Her står man over for to yderligheder, den ene, at det bliver for tungt og indviklet og besværligt, hvad man bliver oplyst om, den anden, at det bliver for forenklet og måske lidt for suggestivt og propagandaagtigt. Hvis man skal udgive sådan noget som „Den lille europæiske“, så må den jo nødvendig få karakter af „Den lille positive“, den skulle gerne indeholde både det positive og det negative — gerne sådan, at det kan forstås og overkommes af folk, der skal tage stilling til det. Jeg ville finde det fornuftigt, om vi i markedsudvalget fik forelagt nogle af de skitser, man har fra regeringens side, således at vi kunne tage stilling til den form, regeringen agter at vælge i sit oplysningsarbejde. Det kunne dog være, at vi kunne bidrage med ideer eller advarsler, således at regeringen ikke kom ud for, at den havde ofret en masse penge på oplysning, som så bagefter blev bedømt som ikke svarende til sin hensigt.

Må jeg til sidst sige, at jeg skal på socialdemokratiets, de konservatives, venstres og det radikale venstres vegne fremsætte et forslag om motiveret dagsorden. Det har et andet indhold end de to dagsordener, vi fra socialdemokratisk side ønsker at afvise. Det er efter vor mening bedre, har et bedre indhold, men jeg vil gerne medgive, at det stilistisk måske er noget dårligere end de to forslag, vi afviser. Nu skal jeg læse det op:

„Idet folketinget stærkt beklager, at Nordekraktaten ikke blev ført ud i livet, og opfordrer regeringen til at styrke bestræbelserne for videst muligt nordisk samarbejde og samordnet optræden, og idet folketinget bekræfter den af tinget den 11. maj 1967 vedtagne dagsorden, hvorefter regeringen bemyndiges til at genoptage forhandlingerne om dansk medlemskab af De europæiske Fællesskaber sammen med Storbritannien, og hvori der udtrykkes forventning om, at også de øvrige skandinaviske lande løser deres samarbejdsforhold med De europæiske Fællesskaber, tager tinget markedsministerens redegørelse for det fortsatte nordiske samarbejde og forhandlingerne med De